
Anička jde do školy a má strach

Hned druhý den měla jít Anička poprvé do vesnické školy. Už od probuzení bylo všechno úplně jiné než v Praze.

S mámou a s tátou se vždycky pospíchalo. Tatínek před odchodem do práce obvykle hledal brýle, a když je konečně našel, maminka zase řekla, že se musí ještě namalovat. A Anička z toho všeho byla tak zmatená a popletená, že si pak většinou až na schodech vzpomněla, že nemá přezůvky.

Čím to bylo, že babička ráno nic nesháněla ani nic nutně nepotřebovala?

Když jim v sedm hodin zazvonil budík, babička si Aničku k sobě přivinula a tak zůstaly ještě pár minut v posteli.

Sladké teplé procitání. Kéž by nikdy neskončilo! Ale budík nemilosrdně zazvonil znovu.

„Vstáváme...!“

A babička už byla na nohou.

Než se Anička ošplouchla a oblékla, stála na stole snídaně a babička byla dávno připravená na cestu. A nejen to. Dokonce jí sama vsunula přezůvky do batůžku.

Anička si dvakrát kousla do chleba, ale pak se přece jenom zeptala: „Babičko, a půjdeš se mnou do třídy? Víš, nikoho tam nebudu znát.“

Opravdu se toho bála, a dokonce mnohem víc než včera. Babička ji sice ujišťovala: „Za chvíli budeš mít plno kamarádek. Uvidíš, že se ti tam bude líbit,“ ale bylo těžké tomu uvěřit.

Když se potom blížily ke škole, Aniččin strach ještě narůstal. Ze všech stran přicházely další a další děti a Anička držela babičku za ruku tak pevně, jako by ji už nikdy v životě nechtěla pustit.

Škola stála až na kraji vesnice. Byla jednopatrová s pískovou omítkou a novou červenou střechou. Před okny kvetly růže a ke vchodu vedla kamenitá cestička.

Aničce připadala moc hezká, ale dovnitř se jí stejně nechtělo. Nikoho neznala a cizí děti po ní tak zvědavě pokukovaly, že si ze všeho nejvíc přála zmizet. Být aspoň neviditelná jako Popelka.

Pak se před ní objevila paní s nakrátko ostříhanými vlasy. Byla to její nová paní učitelka.

„Tak pojď,“ vybídla ji, „děti se už na tebe moc těší.“ Ale Anička sevřela babiččinu ruku ještě pevněji.

„Já nikam nepůjdu.“

„Aničko...“ zaprosila babička.

„Nepůjdu.“

„Ukázala bych ti jenom třídu. A dneska si děti přinesly koťátko,“ lákala ji paní učitelka.

„Ale s babičkou,“ trvala na svém Anička, a tak nakonec vešly do třídy společně.

Jen vstoupily, všechno ztichlo. Anička stála jako zařezaná, tiskla babiččinu ruku a dívala se do země.

„Tak tohle je Anička Válová,“ představila ji paní učitelka. „Dneska přišla s babičkou, protože to tady ještě

nezná, ale vy jí určitě všechno rádi ukážete. Irenko, přines sem to kotě!“

Vedle Aničky se objevila holčička s černým koťátkem v náručí. „Pohlad si ho,“ řekla. „Někdy trochu drápne, ale nebolí to.“

Anička konečně zvedla oči.

Holčička, která k ní mluvila, měla rovné a úplně světlé vlasy ostříhané na mikádo. Vůbec se nestyděla.

„Vem si ho. Slyšíš, jak přede?“

Anička pustila babiččinu ruku a holčička jí koťátko opatrně podala. Předlo spokojeně dál, a dokonce jí růžovým jazýčkem olízlo zápěstí.

„Aničko, jestli chceš, můžeš se s koťátkem posadit, babička by na tebe zatím počkala za dveřmi.“

Anička se na babičku podívala a přikývla. Pak šla s blondatou holčičkou, která se jmenovala Irena, k lavici. Brzy je obklopily i další děti, nikdo se jí však na nic nevyptával. Vlastně ano, ale děti se ptaly na docela normální věci: jestli umí ze žvýkačky bublinu, jestli si už lakovala nehty, jestli ráda tancuje anebo jestli umí pískat na prsty.

Anička odpovídala podle pravdy „ano“ nebo „ne“ (pískat na prsty neuměla), ale přitom si už všimla, že Eliška Jiráčková, ta holčička z houpačky, chodí po třídě s konývkou a zalévá kytky. Možná byla opravdu tak tichá,

že se na nic nevyptávala, ale Anička cítila, jak jí to teď vadí, že se taky nevyptává. Jako by jí bylo úplně jedno, že sem Anička přišla. A jak na to myslela, někdo ji najednou zezadu zatahal za vlasy.

Hned se otočila. Naproti ní stál černovlasý kluk a vesele se uchichtával.

„Parašíne, nepředváděj se,“ okřikla ho Irena, ale on se místo toho začal všelijak šklebit a pitvořit a volal: „Jsem pirát!“ A potom s nataženou nohou odkulhal do zadní lavice. Tam si sedl a hrozivě koulel očima.

„Radši si ho nevyšímej,“ řekla Irena. „Je to cvok.“
„A to kulhá schválně?“ zeptala se Anička.

„To víš, že schválně. Pořád si vymejší blbosti,“ řekla zase jiná holčička, která měla taky mikádo, jenže černé, a jmenovala se Olina.

A Irena se zeptala: „Aničko, nechceš jít po škole k nám?“
Anička chtěla, dokonce si to moc přála.

Když zazvonilo, běžela se zeptat babičky. Už se vůbec nebála a babička se usmívala: „A to bylo strachu, viď, Aničko.“